लाओदिकिया - क्रमांक दोन

प्रोटेस्टंट शिंग

Jeff Pippenger
2023-08-27

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात उलगडली जात असलेल्या संदेशाचे आकलन करण्यासाठी, प्रोटेस्टंट सुधारणा चळवळीची मुळे, तिचा विकास आणि तिचे महत्त्व ओळखणे अत्यावश्यक आहे. त्या सुधारणा-इतिहासातील तीन प्रमुख प्रवाह बायबलाशी संबंधित आहेत, तसेच बायबलचा अभ्यास करताना वापरावयाची योग्य पद्धत यांनाही संबोधित करतात; आणि त्या इतिहासभर निवडले गेलेले संदेशवाहक हे त्या इतिहासातील मार्गचिन्हे आहेत, हेदेखील ते दर्शवितात. नेहमीप्रमाणेच सैतानाने किंग जेम्स बायबल अनेक बनावट पर्यायांच्या साहाय्याने लपविण्याचा प्रयत्न केला, आणि बायबल समजून घेण्यासाठीची योग्य पद्धतही अनेक बनावट पर्यायांनी झाकून टाकण्याचा त्याने प्रयत्न केला; तसेच त्या इतिहासात त्या त्या टप्प्यांवर उभे केले गेलेले योग्य संदेशवाहक (मार्गचिन्हे) लपविण्याचाही त्याने प्रयत्न केला.

> “परंतु सैतान निष्क्रिय नव्हता. आता त्याने तेच करण्याचा प्रयत्न केला, जे प्रत्येक इतर सुधारक चळवळीत त्याने करण्याचा प्रयत्न केला होता—खऱ्या कार्याच्या ऐवजी त्यांच्यावर बनावट गोष्ट लादून लोकांना फसविणे आणि नष्ट करणे. जसे ख्रिस्ती मंडळीच्या पहिल्या शतकात खोटे ख्रिस्त उभे राहिले, तसेच सोळाव्या शतकात खोटे संदेष्टेही उदयास आले.” The Great Controversy, 186.

इ.स. १८४० ते १८४४ या मिलेराइट इतिहासकाळात, प्रॉटेस्टंटवादाचा झगा—(जो संयुक्त संस्थानांना दर्शविणाऱ्या पृथ्वीवरील पशूच्या दोन शिंगांपैकी एक आहे)—मिलेराइट ॲडव्हेंटिझमने प्रॉटेस्टंट शिंगाचे स्वरूप धारण केले. त्याच वेळी, जे चर्च पूर्वी स्वतःला प्रॉटेस्टंट म्हणवीत होते, ते धर्मत्यागी प्रॉटेस्टंटवाद बनले; किंवा मिलेराइट लोकांनी ज्याप्रमाणे त्यांची ओळख केली, “रोमच्या कन्या” बनले. इ.स. १८४३ मध्ये प्रॉटेस्टंटांनी पहिल्या देवदूताचा संदेश नाकारला, तेव्हा त्यांचा पतन झाला आणि मिलेराइट लोकांनी प्रॉटेस्टंटवादाचा झगा पुढे चालविला. मिलेराइट इतिहास हा देवाने आपल्या “रानातील मंडळीला” देवाच्या वचनाच्या पूर्ण समजुतीपर्यंत आणण्याच्या कार्याचा परमोच्च बिंदू होता.

अन्वेषणात्मक न्यायाच्या प्रारंभामुळे देवाच्या नियमाची, आणि विशेषतः शब्बाथाची, परीक्षा समोर आली. तिसऱ्या देवदूताचा संदेश जाहीर करण्यासाठी अशा एका मंडळीची आवश्यकता होती की जी देवाच्या नियमाचे पालन करणारी होती; हा नियम अंधकारयुगात पोपसत्ताक परंपरा व रूढी यांच्या अधीन गाडला गेला होता. ख्रिस्ताने प्रोटेस्टंटांना 1840 ते 1844 या इतिहासाकडे आणले आणि एलियाची परीक्षा त्यांच्या समोर ठेवली, ज्याचे प्रतिरूप विल्यम मिलर यांच्यामध्ये दर्शविले गेले; आणि जेव्हा प्रोटेस्टंटांनी मिलरचा संदेश नाकारला, तेव्हा ते पुन्हा रोमकडे परतले. मिलर यांनी दिलेल्या पहिल्या देवदूताच्या संदेशाची परीक्षा कर्मेल पर्वतावरील एलियामध्ये प्रतिरूपित झाली होती.

> आणि एलियाह सर्व लोकांपाशी आला व म्हणाला, तुम्ही किती काळ दोन मतांमध्ये लटपटत राहणार? जर परमेश्वर देव असेल, तर त्याचे अनुसरण करा; पण जर बाल असेल, तर त्याचे अनुसरण करा. आणि लोकांनी त्याला एक शब्दही उत्तर दिले नाही. 1 राजे 18:21.

१८४० साली, मिलर आणि पहिला देवदूत यांच्याद्वारे प्रतिनिर्दिष्ट करण्यात आलेल्या एलियाच्या संदेशासमोर उभे ठाकल्यावर, प्रोटेस्टंटांनी बाळची निवड केली!

प्रोटेस्टंट सुधारणा ही बायबलमधील सत्यांचे अनसीलिंग होय, ज्याची सुरुवात “प्रभाततारा” याच्यापासून झाली, जो थ्यातीरा मंडळीने दर्शविलेल्या इतिहासकाळात दिला जाईल असे अभिवचन देण्यात आले होते. बायबलविरुद्धचा थेट हल्ला यापूर्वी अनेक शतके आधीच सुरू झाला होता, आणि तो The Great Controversy मध्ये, विशेषतः

वाल्डेन्सीयनांच्या इतिहासाद्वारे, स्पष्टपणे सादर केला आहे. 1930 मध्ये, Benjamin Wilkerson यांनी Our Authorized Bible Vindicated हे पुस्तक प्रकाशित केले. या पुस्तकात त्या पवित्र मूळ ग्रंथांविरुद्ध चालविण्यात आलेल्या युद्धाचे दस्तऐवजीकरण केले आहे, ज्यांचा शेवटी King James Bible चे भाषांतर करण्यासाठी उपयोग झाला, तसेच त्या विविध सैतानी बनावट ग्रंथांचेही, जे कॅथलिक, धर्मभ्रष्ट प्रोटेस्टंटवाद आणि लाओदिकीयन अ‍ॅडव्हेंटिस्ट यांच्याकडून प्रोत्साहित केले गेले आणि अजूनही केले जात आहेत. हे युद्ध वाल्डेन्सीयनांच्या इतिहासाच्या बऱ्याच आधी सुरू झाले होते; परंतु 1611 च्या King James Bible मध्ये शेवटी भाषांतरित करण्यात आलेल्या योग्य हस्तलिखितांच्या महत्त्वाची साक्ष देण्यासाठी ज्यांनी आपले प्राण अर्पण केले, त्यांचे ते मार्गचिन्ह आणि प्रतीक आहेत.

इ.स. १६११ मध्ये किंग जेम्स बायबलची निर्मिती अत्यंत विशिष्ट अशा भाषांतर-प्रक्रियेतून झाली. बायबलचे भाषांतर व प्रकाशन यांची पूर्तता उत्पादनाच्या सात टप्प्यांद्वारे करण्यात आली. हे कार्य पूर्ण होण्यास सात वर्षे लागली; आणि सात बायबलकालीन वर्षे म्हणजे दोन हजार पाचशे वीस दिवस होत. हे अर्थातच त्या भविष्यसूचक दिवसांच्या त्याच संख्येला अनुरूप आहे, ज्यामध्ये येशूने दानियेल नऊच्या परिपूर्तीत अनेकांबरोबरचा करार दृढ केला. त्या पवित्र सप्ताहाच्या मध्यभागी ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळण्यात आले, आणि निःसंशय क्रूसावर खिळलेला ख्रिस्त हाच बायबलचा केंद्रबिंदू आहे. देवाचे शुद्ध वचन निर्माण करण्यासाठीचे ते सात टप्पे पुढीलप्रमाणे होते.

- प्रथम: व्यक्तींकडून प्रारंभिक भाषांतर: सुमारे ५० भाषांतरकारांना सहा समित्यांमध्ये विभागण्यात आले होते, आणि प्रत्येक समिती बायबलमधील वेगवेगळ्या विभागांसाठी जबाबदार होती. या व्यक्तींनी मूळ भाषांमधून (हिब्रू, अरामाइक, आणि ग्रीक) इंग्रजीत भाषांतर करण्याचे कार्य केले.
- दुसरे: समितीद्वारे पुनरावलोकन: प्रत्येक समितीने एखाद्या विभागाचे भाषांतर पूर्ण केल्यानंतर, त्या कार्याचे पुनरावलोकन स्वतः समितीच्या सदस्यांनी केले. यामुळे सामूहिक अभिप्राय मिळण्यास आणि चुका दुरुस्त करण्यास संधी मिळाली.
- तिसरे: सर्वसाधारण समितीकडून पुनरावलोकन: त्यानंतर प्रत्येक स्वतंत्र समितीने केलेली भाषांतरे ‘सर्वसाधारण समिती’ म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या अधिक व्यापक विद्वानांच्या गटाकडे सादर करण्यात आली. या समितीत सहा अनुवाद समित्यांपैकी प्रत्येक समितीचे प्रतिनिधी समाविष्ट होते. त्यांनी संपूर्ण कार्याचे पुनरावलोकन करून विविध समित्यांच्या भाषांतरांची परस्पर तुलना केली व त्यांचे सुसंगतीकरण केले.
- चौथे: अतिरिक्त पुनरावलोकन व सुधारणा: जनरल समितीची सुधारित आवृत्ती पुढील पुनरावलोकन व परिष्करणासाठी पुन्हा वैयक्तिक समित्यांकडे पाठविण्यात आली. या पुनरावृत्ती प्रक्रियेमुळे अनुवाद सुसंगत व अचूक असल्याची खात्री करण्यात मदत झाली.
- पाचवे: अंतिम पुनरावलोकन आणि मंजुरी: स्वतंत्र समित्यांनी आपापली दुरुस्ती पूर्ण केल्यानंतर, अंतिम मसुदा अंतिम पुनरावलोकन व मंजुरीसाठी महासमितीकडे सादर करण्यात आला.
- सहावे: राजमंजुरी आणि प्रकाशन: मंजूर केलेले भाषांतर नंतर राजा जेम्स I यांच्याकडे त्यांच्या मंजुरीसाठी सादर करण्यात आले.
- सातवे: त्याने एकदा आपली राजकीय मान्यता दिल्यानंतर, त्या भाषांतराचे १६११ मध्ये बायबलच्या King James Version (Authorized Version) या नावाने प्रकाशन करण्यात आले.

> परमेश्वराचे वचन शुद्ध वचन आहे; जणू भूमीच्या भट्टीत तपासलेले, सात वेळा शुद्ध केलेले चांदीप्रमाणे. हे परमेश्वरा, तू त्यांना राखशील; या पिढीपासून तू त्यांचे सर्वकाळ संरक्षण करशील. स्तोत्रसंहिता 12:6, 7.

देवाच्या वचनाविरुद्ध सैतानाच्या युद्धात, आणि उलगडत जाणाऱ्या त्या इतिहासातील विविध संदेशवाहकांनी दर्शविलेल्या मार्गचिन्हांविरुद्ध, तसेच त्याचे वचन योग्य रीतीने विभागण्यासाठी वापरावयाच्या योग्य पद्धतीविरुद्ध, 1611 ची King James Bible हे एक असे मार्गचिन्ह आहे, ज्याची विशेषतः Psalm twelve मध्ये ओळख पटविण्यात आली आहे. भ्रष्ट कॅथोलिक हस्तलिखितांद्वारे निर्माण करण्यात आलेल्या विविध बनावट बायबलांपैकी

कोणतीही Psalm twelve च्या निकषांना पूर्ण उतरू शकत नाही. सात टप्प्यांत झालेली शुद्धीकरणाची प्रक्रिया आणि दोन हजार पाचशे वीस दिवसांचा कालखंड हे दर्शवितात की King James Bible ही देवाची “शुद्ध वचने” आहेत. देव आपल्या शुद्ध वचनरूपाने King James Bible सदासर्वकाळ राखून ठेवण्याचे आश्वासन देतो, आणि म्हणूनच तो Protestant सुधारकांनी, William Miller यांच्यासह, वापरलेल्या “historicism” या पद्धतीचेही समर्थन करण्याचे आश्वासन देतो.

चौदाव्या शतकात जॉन विक्लिफ, ज्यांची ओळख The Great Controversy या पुस्तकात “सुधारणेचा प्रभाततारा” अशी करून दिली आहे, यांचा उपयोग देवाने बायबल अशा भाषेत अनुवाद करण्यासाठी केला की जी अगदी सामान्य माणसालाही समजेल. तोच तो संदेशवाहक आहे जो प्रोटेस्टंट सुधारणेच्या प्रारंभाचा मार्गचिन्ह दर्शवितो.

> “वायक्लिफने आरंभ केलेली ती महान चळवळ—जी विवेकबुद्धी व बुद्धीमत्ता यांना मुक्त करणार होती, आणि इतक्या काळापासून रोमच्या विजय-रथाला बांधून ठेवलेल्या राष्ट्रांना स्वातंत्र्य देणार होती—तिचा उगम बायबलमध्ये होता. येथे त्या आशीर्वादाच्या प्रवाहाचा स्रोत होता, जो जीवनाच्या पाण्याप्रमाणे चौदाव्या शतकापासून युगानुयुगे वहात आला आहे. वायक्लिफने पवित्र शास्त्रांना देवाच्या इच्छेचे प्रेरित प्रकटीकरण, तसेच विश्वास व आचरण यांसाठी पुरेसा नियम म्हणून संपूर्ण श्रद्धेने स्वीकारले. त्याला रोमच्या चर्चला दैवी, अचूक अधिकार मानण्यास आणि हजार वर्षांपासून प्रस्थापित झालेल्या शिकवणी व प्रथांना प्रश्न न विचारता आदरपूर्वक स्वीकारण्यास शिक्षित करण्यात आले होते; परंतु त्याने या सर्वांपासून दूर वळून देवाचे पवित्र वचन ऐकण्याचा मार्ग धरला. हाच तो अधिकार होता, ज्याला मान्यता देण्यास त्याने लोकांना उद्युक्त केले. पोपामार्फत बोलणाऱ्या चर्चच्या ऐवजी, त्याने देवाच्या वचनाद्वारे बोलणारा देवाचा आवाज हाच एकमेव खरा अधिकार असल्याचे घोषित केले. आणि त्याने हेही शिकविले की बायबल हे केवळ देवाच्या इच्छेचे परिपूर्ण प्रकटीकरण आहे असे नव्हे, तर पवित्र आत्माच त्याचा एकमेव भाष्यकर्ता आहे, आणि प्रत्येक मनुष्याने त्यातील शिकवणींचा अभ्यास करून आपले कर्तव्य स्वतः जाणून घ्यावे. अशा प्रकारे त्याने लोकांची मने पोप व रोमच्या चर्चपासून वळवून देवाच्या वचनाकडे नेली.”
>
> “वायक्लिफ हा सुधारकांपैकी एक अत्यंत महान होता. बुद्धीच्या व्यापकतेत, विचारांच्या स्पष्टतेत, सत्य टिकवून धरण्याच्या दृढतेत, आणि त्याचे समर्थन करण्याच्या धैर्यात, त्याच्यानंतर आलेल्यांपैकी फार थोडेच त्याच्या बरोबरीचे होते. जीवनाची पवित्रता, अध्ययनात व श्रमात न थकणारी परिश्रमशीलता, अविकारी सचोटी, आणि आपल्या सेवाकार्यात ख्रिस्तासारखे प्रेम व विश्वासूपणा, या गोष्टींनी त्या पहिल्या सुधारकाचे जीवनविशेष दर्शविले. आणि हे सर्व त्या युगातील बौद्धिक अंधार व नैतिक भ्रष्टता असूनही, ज्यातून तो उदयास आला.”
>
> “वायक्लिफचे चारित्र्य हे पवित्र शास्त्रांच्या शिक्षणदायी व रूपांतरकारी सामर्थ्याचे साक्ष आहे. बायबलनेच त्याला तो जसा होता तसा घडविले. प्रकटीकरणातील महान सत्यांचा बोध करून घेण्याचा प्रयत्न सर्व शक्तींना ताजेपणा व सामर्थ्य प्रदान करतो. तो मनाचा विस्तार करतो, ग्रहणशक्ती तीक्ष्ण करतो, आणि निर्णयशक्ती परिपक्व करतो. बायबलचा अभ्यास प्रत्येक विचार, भावना आणि आकांक्षा यांना अशा प्रकारे उदात्त करील, जसे दुसरा कोणताही अभ्यास करू शकत नाही. तो हेतूला स्थैर्य, सहनशीलता, धैर्य आणि खंबीरता देतो; तो चारित्र्य परिष्कृत करतो आणि आत्म्यास पवित्र करतो. पवित्र शास्त्रांचा मनःपूर्वक, श्रद्धायुक्त अभ्यास, जो विद्यार्थ्याच्या मनाला थेट अनंत मनाशी संपर्कात आणतो, तो जगाला अधिक सबळ व अधिक कार्यक्षम बुद्धिमत्तेचे, तसेच अधिक उदात्त तत्त्वांचे पुरुष देईल, जेवढे मनुष्यतत्त्वज्ञानाने दिलेल्या अत्युत्तम शिक्षणातून कधीही उत्पन्न झाले नाहीत. ‘तुझ्या वचनांचा प्रवेश,’ असे स्तोत्रकर्ता म्हणतो, ‘प्रकाश देतो; तो साध्यांनाही समज देतो.’ स्तोत्रसंहिता 119:130.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 93, 94.

द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सीमधील जॉन वायक्लिफविषयीच्या साक्षीनंतर, सिस्टर व्हाईट विश्वासू सुधारकांची (मार्गचिन्हांची) एक यादी देते, जी अखेरीस सुधारक जॉन नॉक्सपर्यंत पोहोचते. ती स्कॉटलंडची राणी मेरी हिने जॉन नॉक्स यांना विचारलेला एक महत्त्वपूर्ण प्रश्न अधोरेखित करते.

“जॉन नॉक्सने चर्चच्या परंपरा आणि गूढतावाद यांपासून दूर वळून, देवाच्या वचनातील सत्यांवर पोसले जाण्यास सुरुवात केली होती; आणि विशार्टच्या शिकवणीने रोमच्या संघातून बाहेर पडून, छळ सोसणाऱ्या सुधारणावाद्यांशी स्वतःला जोडून घेण्याचा त्याचा निर्धार दृढ केला होता....”

“स्कॉटलंडच्या राणीसमोर प्रत्यक्ष उभे ठाकल्यावर, जिच्या उपस्थितीत प्रॉटेस्टंटांच्या अनेक नेत्यांचा उत्साह मावळला होता, जॉन नॉक्सने सत्यासाठी अढळ साक्ष दिली. लाडिक वागणुकीने तो जिंकला जाणारा नव्हता; धमक्यांसमोर तो खचला नाही. राणीने त्याच्यावर विधर्माचा आरोप ठेवला. तिने घोषित केले की, त्याने लोकांना राज्याने निषिद्ध ठरविलेला धर्म स्वीकारावयास शिकविले, आणि अशा रीतीने प्रजाजनांनी आपल्या राजांना आज्ञाधारक राहावे अशी देवाची आज्ञा त्याने उल्लंघिली. नॉक्सने ठामपणे उत्तर दिले:—‘जसा खरा धर्म आपला उगम वा आपला अधिकार राजांकडून नव्हे, तर केवळ अनंत देवाकडून प्राप्त करतो, तशीच प्रजाजनांवर आपल्या राजांच्या अभिरुचीनुसार आपला धर्म घडविण्याची बंधनकारक जबाबदारी नाही. कारण अनेकदा असे घडते की, सर्वांपेक्षा राजेच देवाच्या खऱ्या धर्माविषयी अत्यंत अज्ञानी असतात. जर अब्राहामाचे सर्व वंशज फारोच्या धर्माचे झाले असते—ज्याच्या अधीन ते दीर्घकाळ होते—तर, महाराणी, मी आपणास विनवितो, मग जगात कोणता धर्म राहिला असता? आणि जर प्रेषितांच्या दिवसांत सर्व लोक रोमी सम्राटांच्या धर्माचे झाले असते, तर, महाराणी, मी आपणास विनवितो, आज पृथ्वीवर कोणता धर्म अस्तित्वात असता? ... म्हणून, महाराणी, आपण यावरून जाणू शकता की प्रजाजन आपल्या राजांच्या धर्माला बांधील नाहीत, जरी त्यांना त्यांच्या राजांना मान देण्याची आज्ञा दिलेली आहे.’”

मरियम म्हणाली, “तुम्ही शास्त्राचा अर्थ एका प्रकारे लावता, आणि ते [रोमीय शिक्षक] त्याचा दुसऱ्या प्रकारे अर्थ लावतात; मी कोणावर विश्वास ठेवू, आणि न्यायाधीश कोण असेल?”

“‘तुम्ही देवावर विश्वास ठेवला पाहिजे, जो आपल्या वचनात स्पष्टपणे बोलतो,’ असे त्या धर्मसुधारकाने उत्तर दिले; ‘आणि वचन तुम्हाला जितके शिकविते, त्यापेक्षा अधिक तुम्ही ना ह्याच्यावर ना त्याच्यावर विश्वास ठेवू नये. देवाचे वचन स्वतःमध्ये स्पष्ट आहे; आणि जर एखाद्या ठिकाणी काही अस्पष्टता असेल, तर पवित्र आत्मा, जो कधीही स्वतःशी विरोधी नसतो, तोच ती इतर ठिकाणी अधिक स्पष्टपणे उलगडून दाखवितो, जेणेकरून हट्टीपणे अज्ञानात राहणाऱ्यांशिवाय कोणालाही काही शंका उरू नये.’ हीच ती सत्ये होती, जी त्या निर्भय धर्मसुधारकाने, आपल्या जीवाची पर्वा न करता, राजसत्तेच्या कानी सांगितली. ह्याच निडर धैर्याने तो आपल्या हेतूस दृढ राहिला, प्रार्थना करीत आणि परमेश्वराची युद्धे लढीत राहिला, जोपर्यंत स्कॉटलंड पोपशाहीपासून मुक्त झाले नाही.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 250, 251.

सुधारक आणि राणी यांच्यातील परस्परसंवाद सुधारणा-इतिहासातील तिसऱ्या धाग्याला अधोरेखित करतो, जो सैतानाने बायबल, सुधारक, आणि बायबलाधिष्ठित अध्ययनाच्या पद्धतीची बनावट नक्कल उभी करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नाची ओळख करून देतो. राणीला जॉनने दिलेले उत्तर असे होते की योग्य पद्धत म्हणजे “historicism” होय, जी या गृहितकावर आधारलेली आहे की पवित्र आत्म्याद्वारे भविष्यवाणीच्या इतिहासाची एक रेषा भविष्यवाणीच्या इतिहासाच्या दुसऱ्या रेषेद्वारे स्पष्ट केली जाते.

अंधकारामध्ये प्रकाश उघडण्यात आला होता. वायक्लिफ आणि आरंभीचे सुधारक, मिलराइट इतिहासापर्यंत सर्वांनी, बायबल-अभ्यासाची जी पद्धत वापरली ती “ऐतिहासिकतावाद” अशी संबोधली जाते. बायबल-अभ्यासाच्या बायबलीय पद्धतीचा इतिहास अनेकदा दुर्लक्षित केला जातो; परंतु जो कोणी मिलरने स्वीकारलेल्या आणि त्यानंतर Future for America ने अंगीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलावणीच्या नियमांचे महत्त्व खरोखर पाहू इच्छितो, त्याने तो ओळखणे अत्यावश्यक आहे.

सिस्टर व्हाइट यांनी देवाचे नामनिर्दिष्ट लोक म्हणून फक्त दोनच मंडळ्यांची ओळख करून दिली आहे. त्या म्हणजे प्राचीन इस्राएल आणि सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी.

“आपणास देवाचे लोक असे संबोधिले जाते याची कारणे पुन्हा पुन्हा सांगितली गेली पाहिजेत. अनुवाद 4:1–13” Manuscript Releases, खंड 8, 426.

प्रेषितांची मंडळी,’ पापल अंधःकाराच्या काळात अरण्यात असलेली मंडळी, यांना कधीही देवाचे नामनिर्दिष्ट लोक असे संबोधण्यात आले नव्हते; कारण हा शब्द (म्हणजे नाव दिलेले असणे) अशा मंडळीचे प्रतिनिधित्व करतो, जिच्यावर देवाच्या नियमाचे विश्वस्त असण्याची जबाबदारी सोपविण्यात आलेली असते; आणि अॅडव्हेंटिझमबरोबर त्यांना देवाच्या भविष्यवाणीविषयक सत्यांचेही विश्वस्त असावयाचे होते.

“या काळात देवाने आपल्या मंडळीला, जसे त्याने प्राचीन इस्राएलाला बोलाविले होते, तसे पृथ्वीवर प्रकाश म्हणून उभे राहण्यासाठी बोलाविले आहे. सत्याच्या सामर्थ्यशाली फाळाने, पहिला, दुसरा आणि तिसरा देवदूत यांच्या संदेशांद्वारे, त्याने त्यांना मंडळ्यांपासून आणि जगापासून वेगळे केले आहे, जेणेकरून त्यांना स्वतःच्या पवित्र निकटतेत आणावे. त्याने त्यांना आपल्या नियमशास्त्राचे विश्वस्त केले आहे आणि या काळासाठी भविष्यवाणीतील महान सत्ये त्यांच्यावर सोपविली आहेत. जसे प्राचीन इस्राएलाकडे सोपविण्यात आलेली पवित्र वचने, तसेच हीही एक पवित्र ठेव आहे, जी जगाला कळविली जावी. प्रकटीकरण 14 मधील तीन देवदूत त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात, जे देवाच्या संदेशांचा प्रकाश स्वीकारतात आणि पृथ्वीच्या लांबी-रुंदीभर इशारा घुमविण्यासाठी त्याचे प्रतिनिधी म्हणून पुढे जातात.” Testimonies, volume 5, 455.

विल्यम मिलर हे देवाच्या भविष्यवाणीविषयक सत्यांचे उघड करणारे निवडलेले संदेशवाहक होते, आणि जेव्हा त्या सत्यांनी 1844 मध्ये एका लोकसमूहाला परमपवित्र स्थानाच्या उघड्या दारापर्यंत नेले, तेव्हा देवाने मग देवाचा नियम उघड केला. वायक्लिफ हे बायबल उघड करण्यामध्ये आणि प्रोटेस्टंट सुधारणेच्या प्रारंभिक घडणीमध्ये एक मार्गचिन्ह आहेत, परंतु ते “भविष्यवाणीच्या महान सत्यांची” स्थापना करण्यासाठी देवाच्या कार्याचेही एक मार्गचिन्ह आहेत. जॉन वायक्लिफ हे पोपसत्तेच्या बारा शेसष्ट वर्षांच्या राज्याच्या इतिहासात ओळखले गेलेले प्रभाततारा होते. त्यांचे कार्य चौदाव्या शतकात आरंभ झाले, आणि नंतर सतराव्या शतकात त्या भविष्यवाणीच्या रेषेतील आणखी एक मार्गचिन्ह म्हणजे 1611 मध्ये किंग जेम्स बायबलची निर्मिती होय. त्या रेषेवर पुढे जाताना आपण अखेरीस मिलर यांच्या भविष्यवाणीच्या अर्थलावणीच्या नियमांच्या मार्गचिन्हापर्यंत पोहोचतो. मिलर हे त्या सत्यरेषेतील एक मार्गचिन्ह आहेत, आणि त्यांचे नियमही तसेच आहेत. त्यांचे नियम Adventism च्या शेवटी Prophetic Keys या प्रकाशनाद्वारे दर्शविलेल्या एका मार्गचिन्हाची साक्ष देतात.

जर आपण हे समजून घेतले नाही की मिलर यांचे नियम हे भविष्यवाणीच्या इतिहासातील एका रेषेवरील मार्गचिन्ह होते, जे बायबलच्या मूळ व शुद्ध ग्रंथांचे जतन करण्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करीत होते, तसेच बायबलच्या खऱ्या अर्थाच्या उलगडण्याच्या कार्याचेही; आणि ज्यासाठी सुधारणावाद्यांना “historicism” असे संबोधल्या जाणाऱ्या पवित्र अध्ययन-पद्धतीचे आकलन करून तिचा उपयोग करण्यास मार्गदर्शन करण्यात आले, तर ॲडव्हेंटिझमच्या शेवटी तिसऱ्या देवदूताच्या प्रकाशाचे सादरीकरण व जतन करण्याच्या कार्याशी संबंधित भविष्यवाणीतील सत्ये ओळखण्यासाठी आवश्यक असलेली माहिती आपल्याकडे उरत नाही. या कारणास्तव, त्या इतिहासरेषेचा एक लघु आढावा घेणे महत्त्वाचे आहे.

“प्रोटेस्टंट” या शब्दाची एकमेव खरी व्याख्या म्हणजे रोमचा निषेध करणे. जर एखादी मंडळी रोमचा निषेध करणे थांबवते, तर ती यापुढे प्रोटेस्टंट राहात नाही; आणि मग ती रोमची कन्या बनते, जसे पहिल्या देवदूताच्या संदेशाला नाकारणारे प्रोटेस्टंट झाले. कॅथलिक चर्चमधून बाहेर पडलेल्या प्रोटेस्टंटांचे जे प्रमुख आकलन त्यांचे “ब्रीदवाक्य” बनले, ते होते: “बायबल आणि फक्त बायबल.” तरीसुद्धा इतिहास या वस्तुस्थितीची साक्ष देतो की बायबलाचे यथार्थ विभाजन होणे आवश्यक होते.

देवापुढे मान्य ठरावेस म्हणून स्वतःला सिद्ध करण्याचा अभ्यास कर; असा कामकरी हो, ज्याला लज्जित होण्याचे कारण नाही, आणि जो सत्यवचनाचे योग्य रीतीने विभाजन करतो. परंतु अपवित्र व निरर्थक बडबड टाळ; कारण ती अधिक अधार्मिकतेकडे वाढत जाईल. २ तीमथ्य २:१५, १६.

सत्याच्या वचनाचे योग्य रीतीने विभाजन करण्याच्या आपल्या प्रयत्नांत प्रोटेस्टंट लोकांना ज्याप्रकारे बायबल-अभ्यासाची पद्धत वापरण्यास प्रवृत्त केले गेले, ती म्हणजे “ऐतिहासिकतावाद.” ती पद्धत सैतानाने आक्रमण करण्यासाठी ठरवून निवडलेले एक विशिष्ट आणि गंभीर लक्ष्य होती, आणि त्याने खरोखरच तिच्यावर आक्रमण केले.

> “ख्रिस्ती धर्म कशाला म्हणतात, सत्य काय आहे, आपण स्वीकारलेला विश्वास कोणता आहे, बायबलचे नियम कोणते आहेत—जे नियम आपल्याला सर्वोच्च अधिकाराकडून देण्यात आले आहेत—हे आपण स्वतः जाणून घेतले पाहिजे.” The 1888 Materials, 403.

सुधारकांनी वापरलेली आणि विल्यम मिलरपर्यंत तसेच त्यांचाही समावेश होईपर्यंत टिकून राहिलेली बायबलाधिष्ठित कार्यपद्धती खंडित करण्यास आरंभ पंधराव्या शतकात फ्रान्सिस्को रिबेरा (1537–1591) नावाच्या एका जेसुइट विद्वानापासून झाला, असे स्पष्टपणे ओळखले जाते; भविष्यवादी अर्थलक्षण लोकप्रिय केल्याचे श्रेय त्याला दिले जाते. त्याने प्रकटीकरणाच्या पुस्तकावर एक भाष्य लिहिले, ज्यात भविष्यवाण्यांचा भविष्यकालीन अर्थ मांडण्यात आला आणि त्यांना ऐतिहासिक संदर्भापासून दूर नेण्यात आले. इतिहासवादी पद्धतीमुळे नेहमीच जे सत्य निष्पन्न होत असे, त्या सत्याचा प्रतिकार करण्याच्या हेतूने रिबेराने ही कार्यपद्धती निर्माण केली. ते सत्य असे होते की रोमचा पोप हा बायबलातील भविष्यवाणीतील ख्रिस्तविरोधी आहे.

सतराव्या आणि अठराव्या शतकांत हे दस्तऐवजीकरणाने सिद्ध करता येते की प्रोटेस्टंटवादाला माहीत होते की रिबेराची खोटी पद्धतशास्त्रीय भूमिका सैतानी आणि अशास्त्रीय होती. त्या इतिहासातील प्रोटेस्टंटांनी येशूईत विद्वानाच्या “अपवित्र आणि व्यर्थ बडबडी”च्या विरोधात पुस्तके आणि पत्रके लिहिली. परंतु 1909 मध्ये ट्रोजन हॉर्स, म्हणजे स्कोफिल्ड रेफरन्स बायबल, प्रकाशित झाले, आणि बायबलच्या पादटिप्पण्यांत समाविष्ट केलेले संदर्भ रिबेरा आणि मॅन्युएल लाकुंझा (1731–1801) नावाच्या आणखी एका येशूईताच्या शिकवणींवर आधारित होते. लाकुंझाने Juan Josafat Ben-Ezra या टोपणनावाने लेखन केले आणि The Coming of the Messiah in Glory and Majesty या शीर्षकाचे एक पुस्तक प्रकाशित केले. त्याच्यापूर्वी रिबेराने केल्याप्रमाणे, ते पुस्तक प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील भविष्यवाण्यांच्या परिपूर्तीवर थेट आघात होते.

सैतानाला माहीत होते की ज्याविषयी गोंधळाचे आच्छादन करणे त्याला आवश्यक होते तो संदेश म्हणजे प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातून येणारा अंतिम इशाऱ्याचा संदेश होय. स्कोफील्ड रेफरन्स बायबलमधील संदर्भांमध्ये त्या दोन जेसुइट याजकांच्या अपवित्र आणि निरर्थक बडबडीचा समावेश केल्यामुळे, सैतानाला धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटांना जेसुइट पद्धती स्वीकारण्यास प्रवृत्त करता आले, आणि अशा प्रकारे त्यांना सत्याबाबत आंधळे करता आले. बायबलमधील भविष्यवाणीतील ख्रिस्तविरोधक कोण आहे हे स्पष्टपणे ओळखण्याची शक्यता दूर करून टाकणारे अनेक कॅथलिक भविष्यसूचक नमुने सादर करून सैतानाने हे साध्य केले. सैतानासाठी हा भ्रम निर्माण करणे कठीण नव्हते, कारण 1843 मध्ये मिलरच्या संदेशाचा त्यांनी केलेला नकार यामुळे प्रोटेस्टंट आधीच रोमन चर्चकडे परतले होते.

वर्षानुवर्षे अनेक पुस्तके आणि लेख प्रकाशित झाले आहेत, ज्यांत बायबलवरील सैतानाच्या हल्ल्याचे दस्तऐवजीकरण करण्यात आले आहे; हा हल्ला ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळल्यानंतरच्या पहिल्या काही शतकांत सुरू झाला. तो हल्ला अशा टप्प्यापर्यंत पोहोचला की बनावट बायबलांची निर्मिती करण्यासाठी बनावट हस्तलिखिते प्रचलनात आणली गेली. सैतानाने देवाच्या वचनाचे समर्थन करण्यासाठी उभे केलेल्या सुधारकांवरही हल्ला केला, ते जिवंत असताना आणि त्या सुधारकांच्या मृत्यूनंतरही.

आधुनिक सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट इतिहासकार आणि धर्मतत्त्वज्ञ विल्यम मिलर यांच्या विषयाशी कसे वागतात, याचा जरा विचार करा. जणू त्यांनी त्यांच्या हाडांना उकरून काढले आणि ती मिसिसिपी नदीत फेकून दिली.

> “विल्यम मिलर सैतानाच्या राज्याला हादरा देत होता, आणि त्या परमशत्रूने केवळ त्या संदेशाचा परिणाम निष्फळ करण्याचाच नव्हे, तर त्या संदेशवाहकाचाच नाश करण्याचाही प्रयत्न केला. फादर मिलर आपल्या

श्रोत्यांच्या अंतःकरणांवर पवित्रशास्त्रातील सत्याचा व्यावहारिक अनुप्रयोग करीत असता, जसे ख्रिस्त आणि त्याच्या प्रेषितांविरुद्ध यहूद्यांचा क्रोध भडकला होता, तसेच नामधारी ख्रिस्ती लोकांचे संतापही त्याच्यावर प्रज्वलित झाले. चर्चमधील सदस्यांनी नीच वर्गांतील लोकांना चिथावणी दिली, आणि अनेक प्रसंगी शत्रूंनी तो सभास्थानातून निघून जात असताना त्याचा जीव घेण्याचा कट रचला. परंतु पवित्र देवदूत त्या गर्दीत उपस्थित होते, आणि त्यांपैकी एकाने मनुष्याच्या रूपात या प्रभूच्या सेवकाचा हात धरला, आणि त्याला त्या क्रुद्ध जमावातून सुरक्षितपणे बाहेर नेले. त्याचे कार्य अद्याप पूर्ण झाले नव्हते, आणि सैतान व त्याचे दूत त्यांच्या हेतूमध्ये निराश झाले." Spirit of Prophecy, volume 4, 219.

पहा, अॅडव्हेंटिझमच्या त्या त्याच दोन वर्गांनी (धर्मतज्ज्ञ आणि इतिहासकार) मिलरच्या नियमांची वैधता कशी कमी लेखली आणि झाकून टाकली आहे; आणि सिस्टर व्हाइट आपल्याला सांगतात की, जे सर्व प्रत्यक्षात तीन देवदूतांच्या संदेशांची घोषणा करतात, त्यांच्याद्वारे हे नियम उपयोगात आणले जातील.

"जे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश घोषित करण्याच्या कार्यात गुंतलेले आहेत, ते पिताश्री मिलर यांनी स्वीकारलेल्या त्याच पद्धतीनुसार पवित्र शास्त्रांचा शोध घेत आहेत. Views of the Prophecies and Prophetic Chronology या शीर्षकाच्या छोट्या पुस्तकात पिताश्री मिलर बायबल-अभ्यास व त्याच्या अर्थनिर्णयासाठी पुढील साधे, परंतु बुद्धिसंगत आणि महत्त्वपूर्ण नियम देतात:—"

"[पहिला ते पाचवा नियम उद्धृत.]"

"वरील हे या नियमांचा एक भाग आहे; आणि बायबलच्या आपल्या अभ्यासात मांडून दिलेल्या तत्त्वांकडे लक्ष देणे आपणा सर्वांस हितावह ठरेल." Review and Herald, November 25, 1884.

देवाच्या वचनाच्या विकास व स्थापना यांच्याशी संबंधित असलेल्या भविष्यवाणीच्या इतिहासरेषेच्या त्या तीन धाग्यांचा पुनर्विचार केल्यावाचून, संदेशाच्या सादरीकरणात एलीयाद्वारे प्रतिरूपित झालेल्या दूत म्हणून विल्यम मिलर याला आधार देणाऱ्या एका महत्त्वपूर्ण साक्षीचे महत्त्व दिसणे अशक्य आहे; आणि धर्मी लोकांच्या पुनरुत्थानात मिलर उभा केला जाईल या प्रतिज्ञेमध्ये मोशेप्रमाणे; आणि आपले शेत सोडून एलीयाच्या संदेशाची सेवा करण्याच्या त्याच्या तत्परतेमध्ये एलीशाप्रमाणे. सिस्टर व्हाइट या तिन्ही बायबलमधील वीरपुरुषांची ओळख विल्यम मिलरचे प्रतिरूप म्हणून करून देतात; परंतु आधुनिक ॲडव्हेंटिस्ट धर्मतज्ज्ञ व इतिहासकार आता त्याच्याशी असा व्यवहार करतात जणू तो अठराव्या शतकातील एखादा "गरीब शेतकरी मुलगा" होता.

विल्यम टिंडेल हा भविष्यवाणीच्या इतिहासाच्या या रेषेत उभा करण्यात आलेल्या अनेक सुधारकांपैकी एक होता. असे म्हणण्यास मला परवानगी असेल, तर त्याने ज्यांच्याशी संवाद साधला त्या पोपच्या राजदूतांविरुद्ध त्याचे 'ध्येयवाक्य' असे होते, "मी नांगर हाकणाऱ्या मुलाला तुम्हांपेक्षा धर्मग्रंथांविषयी अधिक ज्ञान होईल असे करीन." विल्यम मिलर हा तो शेतकरी मुलगा होता, जो नांगर हाकत होता आणि ज्याने टिंडेलची भविष्यवाणी पूर्ण केली.

आतापर्यंत आम्ही जे काही मांडले आहे, त्याच्या समर्थनार्थ उपयोगात आणता येईल असा सर्व इतिहास लक्षात घेता ही प्रस्तावना मोठ्या प्रमाणात सुलभ करण्यात आली आहे. आता मिलर याचा एक मार्गचिन्ह व एक संदेशवाहक म्हणून विचार करण्याकडे पुन्हा नेण्यासाठी, आपण अल्फा आणि ओमेगा यांच्या काही चिन्हांकित खूणांचा विचार करणार आहोत.

दानियेलाचे पुस्तक हे दोन पुस्तकांनी बनलेल्या एका पुस्तकाची सुरुवात आहे. त्या पुस्तकाचा शेवट प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात होतो. जरी ती दोन भिन्न पुस्तके असली, तरी एकत्रितपणे ती एका पुस्तकाचे प्रतिनिधित्व करतात.

काही वर्षांपूर्वी, माझा सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या जनरल कॉन्फरन्सच्या बायबलिकल रिसर्च इन्स्टिट्यूटमध्ये कार्यरत असलेल्या एका सुप्रसिद्ध सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट धर्मशास्त्रज्ञाशी सार्वजनिक संवाद झाला होता. त्या धर्मशास्त्रज्ञाचा प्रयत्न दानिएल अध्याय अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांविषयीची माझी समज, तसेच दानिएलच्या पुस्तकातील "दैनिक" याविषयीची माझी समज दुरुस्त करण्याचा होता. आमचा हा संवाद काही

कालावधीपर्यंत चालला, कारण त्यात त्याने एक लेख तयार केला ज्यास मी उत्तर दिले; त्यानंतर त्याने पुन्हा प्रत्युत्तर दिले, आणि मग अर्थातच मी माझे विचार मांडले, आणि असेच पुढे चालू राहिले. त्या संवादात त्याने मला सांगितले की, जनरल कॉन्फरन्समध्ये तो ज्या समितीत कार्यरत होता, त्या समितीत त्याला दानिएलच्या पुस्तकावरील तज्ज्ञ मानले जात होते, आणि त्याचा एक सहकारी प्रकटीकरणाच्या पुस्तकावरील निवासी तज्ज्ञ मानला जात होता. आमच्या संवादांमध्ये त्याला प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील मुद्द्यांवर चर्चा करावयाची नव्हती; उलट ते त्याच्या सहकाऱ्याकडे निर्देशित करावेत, असे त्याचे म्हणणे होते. त्याची इच्छा चर्चा केवळ दानिएलच्या पुस्तकापुरती मर्यादित ठेवण्याची होती.

सिस्टर व्हाईट स्पष्टपणे सांगतात की दानिएल आणि प्रकटीकरण हे एकच पुस्तक आहेत. त्या स्तरावर ते बायबलचे प्रतिनिधित्व करतात, जे दोन पुस्तकांनी—जुना आणि नवा—बनलेले एकच पुस्तक आहे. सिस्टर व्हाईट यहूदी मंडळीविषयीही भाष्य करतात, जी एकच पुस्तक म्हणून फक्त जुन्या पुस्तकाचाच स्वीकार करते; तसेच त्या त्या लोकांविषयीही भाष्य करतात जे जुन्या पुस्तकाकडे दुर्लक्ष करतात, कारण ते फक्त नव्या पुस्तकालाच समजतात किंवा समजून घेण्याचीच तयारी दाखवतात. त्यांची प्रेरित साक्ष अशी आहे की जर तुम्ही फक्त नव्याचाच स्वीकार केला, तर तुम्ही जुन्याचा नकार देता, आणि उलटही तसेच. एखाद्या धर्मतज्ज्ञाने आपण दानिएलचा तज्ज्ञ होतो, परंतु प्रकटीकरणाचा नव्हतो, असा दावा करणे म्हणजे फक्त जुन्या कराराचाच स्वीकार करणाऱ्या यहूदी संकल्पनेची पुनरावृत्ती करणे होय; आणि त्या संकुचित दृष्टिकोनामुळे यहूदी कुठे पोहोचले, हे आपल्याला ठाऊक आहे. या प्रश्नाच्या कोणत्याही एका बाजूचा स्वीकार करणे—जुन्याचा स्वीकार करून नव्याचा न करणे, किंवा नव्याचा स्वीकार करून जुन्याचा न करणे—म्हणजे संपूर्ण साक्षीचाच नकार होय.

> “तारणहाराने आपल्या शिष्यांना विचारले की, त्यांना या गोष्टी समजल्या काय. त्यांनी उत्तर दिले, ‘होय, प्रभु.’ तेव्हा तो त्यांना म्हणाला, ‘म्हणून स्वर्गाच्या राज्याविषयी शिक्षित झालेला प्रत्येक शास्त्री त्या गृहस्थ मनुष्यासारखा आहे, जो आपल्या खजिन्यातून नव्या व जुन्या अशा गोष्टी बाहेर काढतो.’ या दृष्टांतात, येशूने आपल्या शिष्यांसमोर त्यांच्यावर असलेली जबाबदारी ठेवली, ज्यांचे कार्य त्याच्याकडून प्राप्त झालेला प्रकाश जगाला देण्याचे आहे. त्या काळी अस्तित्वात असलेले सर्व शास्त्र म्हणजे जुना करार होता; परंतु तो केवळ प्राचीन लोकांसाठी लिहिला गेला नव्हता; तो सर्व युगांसाठी आणि सर्व लोकांसाठी होता. येशूची इच्छा होती की, त्याच्या सिद्धान्ताचे शिक्षकांनी जुन्या कराराचा परिश्रमपूर्वक शोध घ्यावा, त्या प्रकाशासाठी जो भविष्यवाणीत पूर्वकथित मशीहा म्हणून त्याची ओळख दृढ करतो, आणि जगासाठी त्याच्या ध्येयाचे स्वरूप प्रकट करतो. जुना आणि नवा करार अविभाज्य आहेत, कारण दोन्हीही ख्रिस्ताचीच शिकवण आहेत. जे यहूदी केवळ जुना करार स्वीकारतात, त्यांचा सिद्धान्त तारणास नेणारा नाही, कारण ते त्या तारणहाराला नाकारतात ज्याचे जीवन आणि सेवाकार्य हे नियमशास्त्र व भविष्यवाण्या यांची परिपूर्ती होते. आणि जे जुना करार फेटाळून लावतात, त्यांचा सिद्धान्तही तारणास नेणारा नाही, कारण तो ख्रिस्ताविषयीची प्रत्यक्ष साक्षच नाकारतो. संशयवादी जुन्या कराराचे अवमूल्यन करण्यापासून सुरुवात करतात, आणि त्यानंतर नवा कराराची वैधता नाकारणे हा केवळ पुढचा एक टप्पा असतो; अशा रीतीने दोन्हीही नाकारले जातात.”

> “यहुद्यांचा ख्रिस्ती जगावर आज्ञांच्या महत्त्वाविषयी, त्यात सब्बाथच्या बंधनकारक नियमाचाही समावेश आहे, दाखविण्याबाबत फारसा प्रभाव पडत नाही; कारण सत्याचे जुने खजिने पुढे आणताना ते येशूच्या वैयक्तिक शिक्षणांतील नवे खजिने बाजूला टाकतात. दुसरीकडे, ख्रिस्ती लोक यहुद्यांवर ख्रिस्ताच्या शिकवणींना दैवी ज्ञानाची भाषा म्हणून स्वीकारण्यास प्रवृत्त करण्यात अपयशी ठरण्याचे सर्वात बळकट कारण हे आहे की, त्याच्या वचनाचे खजिने पुढे आणताना ते जुन्या करारातील संपत्तीला तुच्छ मानतात; आणि तीच तर देवपुत्राची मोशेच्या माध्यमातून दिलेली आरंभीची शिकवण आहे. ते सीनायवर घोषित केलेला नियमशास्त्र नाकारतात, आणि एदेन बागेत स्थापित केलेला चौथ्या आज्ञेतील सब्बाथही नाकारतात. परंतु सुवार्तेचा सेवक, जो ख्रिस्ताच्या शिकवणींचे अनुसरण करतो, तो जुन्या आणि नव्या अशा दोन्ही करारांचे सखोल ज्ञान प्राप्त करील, जेणेकरून तो ते लोकांसमोर त्यांच्या खऱ्या प्रकाशात—एक अविभाज्य समग्रता म्हणून—सादर करू शकेल; ज्यात एक दुसऱ्यावर अवलंबून आहे आणि दुसऱ्याला प्रकाशमान करते. अशा प्रकारे, येशूने आपल्या शिष्यांना जशी

शिकवण दिली, तसे ते आपल्या खजिन्यातून ‘नव्या आणि जुन्या गोष्टी’ बाहेर काढतील.” Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

पूर्वीचा सल्ला लाओदिकीया काळातील अॅडव्हेंटिस्टांसाठी आणखी एका प्रकारे लागू होतो. जुन्या आणि नव्या करारासह संपूर्ण बायबलवर विश्वास असल्याचा दावा करणे, तरीही भविष्यवाणीच्या आत्म्याला नाकारणे, हे केवळ एकाच साक्षीस स्वीकारण्याच्या अगदी त्याच खड्ड्यात पडणे होय. सत्याची स्थापना करण्यासाठी दोन साक्षी आवश्यक आहेत; म्हणून एका साक्षीद्वारे सत्याची स्थापना करणे अशक्य आहे, आणि जर कोणी तसे करण्याचा प्रयत्न करीत असेल, तर ते दोन्ही साक्षी नाकारत आहेत; ते आपल्या विश्वासाची पायाभरणी ज्याला ‘अर्धसत्ये’ असे म्हटले जाते त्यावर करीत आहेत.

आता मी जुलै, 2023 पासून प्रसिद्ध होत असलेल्या प्रारंभीच्या लेखांपैकी एका लेखात असलेला एक प्रश्न पुन्हा मांडणार आहे. तो प्रश्न असा आहे, “1863 पासून अॅडव्हेंटिझममधून कोणता नवीन प्रकाश प्रकट झाला आहे?” याचे सरळ उत्तर आहे, “एकही नाही.”

“दानीएल व प्रकटीकरण ही पुस्तके एकच आहेत. एक भविष्यवाणी आहे, तर दुसरे प्रकटीकरण आहे; एक सीलबंद पुस्तक आहे, तर दुसरे उघडलेले पुस्तक आहे. योहानाने गर्जनांनी उच्चारलेली रहस्ये ऐकली, परंतु त्याला ती लिहू नयेत अशी आज्ञा देण्यात आली.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

म्हणून अल्फा आणि ओमेगा हे दर्शवितात की दानिएल हे पहिले आहे आणि प्रकटीकरण हे शेवटचे आहे. दानिएल अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभीचे प्रतिनिधित्व करतो आणि प्रकटीकरण अॅडव्हेंटिझमच्या अंताचे प्रतिनिधित्व करते.

“प्रकटीकरण हे एक मुद्रांकित पुस्तक आहे, परंतु ते एक उघडलेले पुस्तकही आहे. या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या अंतिम दिवसांत घडणाऱ्या अद्भुत घटनांची नोंद त्यात करण्यात आलेली आहे. या पुस्तकातील शिकवणी निश्चित आहेत, गूढ व दुर्बोध नाहीत. दानिएलमध्ये जशी भविष्यवाणीची तीच रेषा पुढे नेण्यात आली आहे, तशीच ती येथेही घेतली आहे. काही भविष्यवाण्या देवाने पुन्हा दिलेल्या आहेत; यावरून त्यांना महत्त्व दिले पाहिजे हे स्पष्ट होते. ज्या गोष्टींना काही मोठे महत्त्व नाही, त्या प्रभु पुनःपुन्हा सांगत नाही.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

ॲडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी, अगदी त्या वचनांमध्येच जे ॲडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ आहेत, त्या वचनांमध्ये जी १७९८ मध्ये उघडण्यात आली; येशूने स्वतःचा परिचय “पल्मोनी,” अद्भुत गणनाकर्ता, असा करून दिला. ॲडव्हेंटिझमच्या शेवटी, येशू स्वतःचा परिचय “अल्फा आणि ओमेगा,” अद्भुत भाषाशास्त्रज्ञ—देवाचे वचन, असा करून देतो. या कारणास्तव, ॲडव्हेंटिझमचा प्रारंभ आणि पहिल्या देवदूताचा संदेश “काळावर टांगलेला” होता. ॲडव्हेंटिझमच्या शेवटी, तिसऱ्या देवदूताचा संदेश त्याच्या वचनावर टांगलेला असेल.

अॅडव्हेंटिझमचा प्रारंभ आणि समाप्ती ही बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या इतिहासकाळात घडतात; म्हणूनच त्या संयुक्त राज्यांच्या प्रारंभ आणि समाप्तीच्या काळातच घडतात. संयुक्त राज्यांची भविष्यसूचक इतिहासकथा ही रिपब्लिकनवाद आणि प्रोटेस्टंटवाद या दोन शिंगांची इतिहासकथा आहे. त्या इतिहासाच्या समाप्तीला ही दोन शिंगे कोकरूपासून अजगरासारखी बदललेली असतील. रिपब्लिकनवाद लोकशाहीत परिवर्तित होईल आणि प्रोटेस्टंटवाद धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादात परिवर्तित होईल. संयुक्त राज्यांसाठी असलेल्या परीक्षाकाळाच्या प्याल्याचा शेवट जवळ येऊ लागतो, जसे आत्ताच घडत आहे, तेव्हा धर्मत्यागी रिपब्लिकनवाद आणि धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवाद ही दोन शिंगे पशूची प्रतिमा उभी करतील; अशा रीतीने चर्च आणि राज्य यांचे एकत्रीकरण होऊन अजगराप्रमाणे बोलणारे एकच शिंग निर्माण होईल. परंतु देव साक्षीदारावाचून राहणार नाही; कारण संयुक्त राज्यांना समाप्तीकडे नेण्याच्या प्रक्रियेत तो प्रोटेस्टंटवादाचे खरे शिंग उभे करील, जे संयुक्त राज्यांतील पशूच्या प्रतिमेविरुद्ध आणि त्यानंतर संपूर्ण जगासमोर उभ्या राहणाऱ्या पशूच्या प्रतिमेविरुद्ध निषेध करील. संयुक्त राज्यांच्या समाप्तीच्या वेळी प्रोटेस्टंट शिंग उभे केले जाणे हे संयुक्त राज्यांच्या प्रारंभी प्रोटेस्टंट शिंग उभे केले गेले होते, त्याच ऐतिहासिक रचनेमध्ये पूर्ण

केले जाईल. पूर्वीचे करारबद्ध लोक बाजूला काढले जातील, आणि नवे लोक नवे करारबद्ध लोक ठरतील. सूर्याखाली काहीही नवे नाही.

जेव्हा आपण मिलराइट इतिहासात समजून घेण्यात आलेल्या व मांडण्यात आलेल्या समयविषयक भविष्यवाण्यांचा उपयोग अल्फा आणि ओमेगा यांचे मूल्यमापन करण्यासाठी करतो, तेव्हा आपल्याला आढळते की ते एकच आहेत. प्रत्येक समयविषयक भविष्यवाणी अशा इतिहासापासून आरंभ होते, जेव्हा ती भविष्यवाणी जाहीर केली जाते; आणि तो इतिहास नेहमीच त्या इतिहासाचा प्रतीकात्मक नमुना ठरतो, ज्यावेळी ती भविष्यवाणी पूर्ण होते.

दोन हजार तीनशे वर्षांच्या भविष्यवाणीचा इतिहास इ.स.पू. ४५७ मधील तिसऱ्या फतव्यापासून सुरू झाला आणि २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशापाशी समाप्त झाला. तिसऱ्या फतव्याच्या आगमनापर्यंत पोहोचणाऱ्या, परंतु त्याच्या आगमनापूर्वीच्या काळात, मंदिर आणि यरुशलेम उभारण्याचे कार्य पूर्ण करण्यात आले. त्याच प्रकारे, तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनापर्यंत पोहोचणाऱ्या इतिहासात, मिलराइट मंदिराच्या पायाभूत सत्यांची स्थापना करण्यात आली.

इ.स.पू. ७२३ मध्ये उत्तर दिशेच्या दहा वंशांच्या विखुरण्याने आरंभ झालेली दोन हजार पाचशे वीस वर्षांची भविष्यवाणी इ.स. १७९८ मध्ये पूर्ण झाली. त्या भविष्यवाणीने बारा शंभर साठ वर्षांच्या दोन कालखंडांची ओळख करून दिली; ज्यात प्रत्यक्ष मूर्तिपूजक रोमने प्रत्यक्ष मंदिर आणि प्रत्यक्ष यरुशलेम यांना तुडविले, आणि त्यानंतर पोपसत्ताक रोमने आध्यात्मिक नगर व मंदिर यांना बारा शंभर साठ वर्षे तुडविले. ही भविष्यवाणी उत्तर राज्याच्या नाशाने आणि त्या राज्याच्या नागरिकांच्या विखुरण्याने सुरू झाली. या भविष्यवाणीच्या मध्यभागी, इ.स. ५३८ मध्ये, बायबलमधील भविष्यवाणीतील चौथे राज्य असलेल्या मूर्तिपूजक रोमकडून देवाच्या लोकांवर होणारे तुडविणे समाप्त होते, आणि त्यातून अंधकारयुगातील अरण्यात देवाच्या मंडळीचे विखुरणे घडते. इ.स. १७९८ मध्ये त्या कालभविष्यवाणीचा अंत बायबलमधील भविष्यवाणीतील पाचव्या राज्याचा अंत दर्शवितो. उत्तर दिशेच्या दहा वंशांचे, तसेच अरण्यात पळून गेलेल्या ख्रिस्ती मंडळीचे विखुरणे, प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगात रूपांतरित होण्यासाठी नियोजित असलेल्यांच्या एकत्रीकरणाचे प्रतिनिधित्व करते. मार्गचिन्हे अनेकदा विरुद्ध गोष्टींनी दर्शविली जातात, आणि जसे एलियाह योहान बाप्तिस्त याचे प्रतिनिधित्व करतो, तसेच विखुरणे हे एकत्रीकरणाचे प्रतिनिधित्व करू शकते. त्याच भविष्यवाणीतील संघर्षात एलियाह मरत नाही, परंतु योहान बाप्तिस्त मरतो.

इ.स.पू. ६७७ मध्ये यहूदाचा दक्षिणेकडील वंश (शास्त्रांमध्ये ज्याची ओळख गौरवशाली देश अशीही केली आहे) दोन हजार पाचशे वीस वर्षांसाठी विस्कळीत करण्यात आला, आणि तो काळ २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी समाप्त झाला. त्या भविष्यवाणीत देवाच्या लोकांच्या तुडविल्या जाण्याची ओळख करून दिली होती; दानिएल ८:१३, १४ मध्ये दानिएल त्यांची ओळख "सेना" अशी करतो.

> मग मी एक पवित्र जन बोलत असलेला ऐकला; आणि जो पवित्र जन बोलत होता, त्यास दुसऱ्या एका पवित्र जनाने विचारले, "नित्य अर्पणाविषयीचे दर्शन, आणि उजाडपणा आणणाऱ्या अपराधाविषयीचे, ज्यायोगे पवित्रस्थान व सैन्य या दोघांनाही पायदळी तुडविले जाईल, हे किती काळपर्यंत राहील?" आणि त्याने मला म्हटले, "दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल." Daniel 8:13, 14.

इ.स.पू. ६७७ मध्ये आरंभ झालेल्या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या भविष्यवाणीसोबतच ज्या दोन हजार तीनशे वर्षांच्या भविष्यवाणीचा शेवट झाला, ती भविष्यवाणी दानियेल ८:१३, १४ मध्ये ओळख करून दिल्याप्रमाणे पवित्रस्थानाच्या तुडविण्याची ओळख पटवीत होती. इ.स.पू. ६७७ मधील यहूदाच्या विखुरले जाण्याची भविष्यवाणी नबुखद्नेस्सराच्या तीन आक्रमणांनी पूर्वीच झाली होती, आणि त्या भविष्यवाणीचा शेवट २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी तिसऱ्या संदेशाच्या आगमनाने झाला.

इ.स. १७९८ आणि १८४४ मध्ये अनुक्रमे समाप्त होणाऱ्या दोन २५२० वर्षांच्या भविष्यवाण्या मिलराइट मंदिराच्या पायाभरणीच्या बांधकामातील छेचाळीस वर्षे दर्शवितात. मोशेला मंदिर उभारणीविषयीच्या सूचना ग्रहण करण्यासाठी

छेचाळीस दिवस लागले; ख्रिस्ताच्या काळातील हेरोदाच्या मंदिराच्या पुनर्बांधणीस छेचाळीस वर्षे लागली, आणि ती ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याच्या वर्षी समाप्त झाली. बाप्तिस्म्यानंतर तो चाळीस दिवस अरण्यात गेला; आणि तो परत आल्यानंतर त्याने प्रथमच मंदिर शुद्ध केले, तेव्हा कुतर्क करणाऱ्या यहूद्यांना त्याने असे कार्य कोणत्या अधिकाराने केले हे जाणून घ्यावयाचे होते.

> यहुद्यांचा वल्हांडणाचा सण जवळ आला होता, आणि येशू यरुशलेमाला गेला. तेथे मंदिरात बैल, मेंढ्या व कबुतरे विकणारे, आणि पैसे बदलणारे बसलेले त्याला आढळले. मग त्याने दोऱ्यांचा एक चाबूक करून त्यांना सर्वांना, तसेच मेंढ्या व बैलांसह, मंदिरातून हाकलून दिले; आणि पैसे बदलणाऱ्यांचे नाणे ओतून टाकले व त्यांची मेज उलथून टाकली. आणि कबुतरे विकणाऱ्यांना तो म्हणाला, “या वस्तू येथून काढून न्या; माझ्या पित्याच्या घराचे व्यापाराचे घर करू नका.” तेव्हा त्याच्या शिष्यांना स्मरण झाले की असे लिहिले आहे, “तुझ्या घराविषयीचा उत्कट आवेश मला भस्म करून टाकीत आहे.” मग यहुद्यांनी त्याला उत्तर देऊन म्हटले, “तू ही कामे करीत असताना आम्हांला कोणते चिन्ह दाखवितोस?” येशूने उत्तर देऊन त्यांना म्हटले, “हे मंदिर पाडा, आणि मी ते तीन दिवसांत पुन्हा उभारीन.” तेव्हा यहुदी म्हणाले, “हे मंदिर बांधण्यास सेहेचाळीस वर्षे लागली, आणि तू ते तीन दिवसांत उभारीशील काय?” पण तो आपल्या देहाच्या मंदिराविषयी बोलत होता. म्हणून जेव्हा तो मेलेल्यांतून उठविला गेला, तेव्हा त्याच्या शिष्यांना त्याने हे त्यांच्याशी बोलले होते हे स्मरण झाले; आणि त्यांनी शास्त्रावर व येशूने सांगितलेल्या वचनावर विश्वास ठेवला. योहान 2:13–22.

मिलराइट मंदिर १७९८ पासून, पहिल्या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या समाप्तीच्या वेळी, छेचाळीस वर्षांत उभारले गेले आणि पुढे १८४४ मध्ये दुसऱ्या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीसमयी आणखी छेचाळीस वर्षांनी त्याचा शेवट झाला. ती छेचाळीस वर्षे पहिल्या देवदूताच्या आगमनाने सुरू झाली आणि तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने समाप्त झाली, कारण ख्रिस्ताने म्हटले होते की त्याचे मंदिर तीन दिवसांत उभे केले जाईल. जर तुम्ही ही तथ्ये पाहण्यास अनिच्छुक असाल, तर त्याचे कारण, अनिच्छुक आणि अपरिवर्तित हृदयात असू शकणाऱ्या समस्यांव्यतिरिक्त, दोन मुख्य समस्या आहेत. पहिली समस्या अशी की इतिहास पुनरावृत्त होतो या दृष्टिकोनातून भविष्यवाणीतील वचनाकडे जाण्यास तुम्ही अनिच्छुक आहात. तुम्ही इतिहासवादी नाही. दुसरी समस्या म्हणजे देवाच्या वचनात नोंदवून ठेवलेल्या प्रतीकात्मक शब्दांचा अर्थ देवाच्या वचनाद्वारे लागू करण्याची असमर्थता. या सर्व भविष्यवाण्यांची आरंभीची स्थाने शेवट ओळख करून देतात, आणि त्या नेहमी केवळ पुनरावृत्त होणाऱ्या इतिहासांपेक्षा कितीतरी अधिक गोष्टी ओळख करून देतात.

बायबल असे म्हणते की आपण पवित्र आत्म्यासाठी एक मंदिर आहोत, आणि देह- मंदिर हे छेचाळीस गुणसूत्रांनी बनलेले आहे. त्या छेचाळीस गुणसूत्रांचा अभ्यास करणारे शास्त्रज्ञ आम्हाला सांगतात की तेवीस पुरुष गुणसूत्रे आणि तेवीस स्त्री गुणसूत्रे क्रूसाच्या आकाराच्या एका प्रथिनाभोवती गुंडाळलेली असतात.

दानिएल बारा अध्यायात परस्परांशी संबंधित अशा तीन काळविषयक भविष्यवाण्या आहेत. त्यांपैकी पहिली पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याच्या विखुरण्याचा उल्लेख करते, जे लेवीयव्यवस्था सव्वीस मधील “सात काळ” यांचे प्रतिनिधित्व करते. पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याचे विखुरणे, जे त्यांच्यामार्फत पूर्ण झाले, ते दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचे होते; तरीही दानिएल बारा मध्ये त्या कालावधीच्या केवळ शेवटच्या अर्ध्याचाच उल्लेख आहे. त्या उच्चारणाचा अर्थ काय होता, हे दानिएलाला समजले नाही, असे ते चित्रित करते.

> आणि मी त्या अळशीच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या पुरुषाचे बोलणे ऐकले, जो नदीच्या पाण्यावर उभा होता; त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात स्वर्गाकडे उचलला, आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की हे एक काळ, काळे, आणि अर्धा काळ इतके असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांची शक्ती चहूकडे विखुरून टाकण्याचे कार्य पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी पूर्ण होतील. आणि मी ऐकले, पण मला समजले नाही; मग मी म्हणालो, हे माझ्या प्रभु, या गोष्टींचा शेवट काय होईल? दानियेल 12:7, 8.

दानीएल बारा या अध्यायात अंतकाळी, म्हणजे १७९८ साली, उघडकीस आलेला संदेश स्पष्ट केला आहे. या उताऱ्यात दानीएल हा त्या इतिहासातील शहाण्यांचे मुख्य प्रतीक असलेल्या विल्यम मिलर याचे प्रतिनिधित्व करतो. मिलरला प्रथम लेवीयविवरण छब्बीस मधील दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या भविष्यवाणीपर्यंत नेण्यात आले, आणि सात व आठ वचनांत तो त्या शहाण्यांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांना ही सत्यता सुसंगत रीतीने मान्य करावी लागते की दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचे विखुरणे हे निश्चितच देवाने आपल्या लोकांना विखुरल्याचेच निदर्शक आहे.

> आणि या सर्वांनंतरही जर तुम्ही माझे ऐकणार नाही, तर मी तुमच्या पापांकरिता तुम्हाला सातपट अधिक शिक्षा करीन. आणि मी तुमच्या सामर्थ्याचा अभिमान मोडून टाकीन; आणि तुमचे आकाश लोखंडासारखे, व तुमची पृथ्वी पितळीसारखी करीन. लेवीय 26:18, 19.

प्राचीन इस्राएलचा “गर्व” तो होता, जेव्हा त्यांना देवाला आपला राजा म्हणून नाकारण्याची आणि मानवी राजाची निवड करण्याची परवानगी देण्यात आली. त्यांचा तो गर्व, जो पतनापूर्वी येतो (नीतिसूत्रे 16:18), म्हणजे त्यांच्या सभोवतालच्या सर्व मूर्तिपूजक राज्यांसारखे होण्याची त्यांची इच्छा होती. प्रथम उत्तरेकडील राज्य आणि नंतर दक्षिणेकडील राज्य दूर करण्यात येणे, हे अनुक्रमे इ.स.पू. 723 आणि इ.स.पू. 677 मध्ये शक्तीचे (राजाचे) विखुरणे होते.

मिलर यांनी डॅनिएल बारा अध्यायातील पूर्वीच्या वचनांमध्ये उघड करण्यात आलेल्या ज्ञानवृद्धीला समजून घेणाऱ्या शहाण्यांचे प्रतिनिधित्व केले; आणि सातव्या व आठव्या वचनांत त्यांचे असे प्रतिनिधित्व केले आहे की, देवाच्या लोकांच्या विखुरण्याच्या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांशी संबंधित एक हजार दोनशे साठ वर्षांचा संबंध त्यांना समजला नव्हता. डॅनिएल हे अ‍ॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी असलेल्या देवाच्या लोकांचे, तसेच अ‍ॅडव्हेंटिझमच्या आरंभी असलेल्या मिलर यांचेही प्रतिनिधित्व करतात. अ‍ॅडव्हेंटिझमच्या शेवटीही हाच पेच अस्तित्वात आहे; कारण अ‍ॅडव्हेंटिझमने मिलर यांची “सात वेळा” याविषयीची समज बाजूला ठेवली, त्यामुळे त्यांना फक्त एक हजार दोनशे साठ वर्षेच अंधकारयुग म्हणून ओळखावी लागली. शेवटी असलेल्या शहाण्यांसमोर डॅनिएल आणि मिलर यांनी दर्शविल्याप्रमाणेच एक तत्सम समस्या सोडविण्याची होती. सात वेळांऐवजी साडेतीन वेळा स्पष्ट करण्यासाठी लेवीयविधी सव्वीस मधील परिभाषा का वापरली आहे?

मिलर यांनी हा द्विधा कधीही पूर्णपणे निकाली काढला नाही; परंतु 1856 मध्ये अखेरचा “नवा भविष्यवाणीविषयक प्रकाश” सहा लेखांच्या मालिकेत मांडण्यात आला—ही मालिका कधीही पूर्ण झाली नाही—ज्यात सात काळ हे देवाच्या अक्षरशः इस्राएलला तुडविणाऱ्या मूर्तिपूजक रोमच्या साडेतीन वर्षांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्यानंतर आध्यात्मिक इस्राएलला तुडविणाऱ्या पोपीय रोमच्या साडेतीन वर्षांचे प्रतिनिधित्व करतात, अशी ओळख देण्यात आली. सात वर्षांनंतर अ‍ॅडव्हेंटवादाने सात काळाविषयीचा सर्व प्रकाश उघडपणे नाकारला, ज्यामुळे 1989 मध्ये, अंतकाळी शहाण्यांसाठी, हा द्विधा सिद्ध करण्यात आला, जेव्हा, दानियेल अकरावा अध्याय, चाळीसावे वचन, यामध्ये वर्णन केल्याप्रमाणे, माजी सोव्हिएत संघाचे प्रतिनिधित्व करणारे देश पोपसत्तेने आणि संयुक्त संस्थानांनी झटकून टाकले.

मिलर यांना देण्यात आलेला पहिला प्रकाश १८६३ मध्ये नाकारण्यात आला, आणि त्या विषयावरील शेवटचा प्रकाश हिराम एडसन यांनी त्या सहा लेखांमध्ये दिला. ते लेख बंद करण्यात आले, आणि सात वर्षांनी (काळांनी) आधुनिक इस्राएलची सत्ता बाजूस ठेवण्यात आली, जेणेकरून काही वर्षांपूर्वी बाबेलच्या कन्या म्हणून योग्य रीतीने ओळखण्यात आलेल्या मूर्तिपूजक मंडळ्यांचे अनुकरण करता येईल. लेवीयविवरण छब्बीस मधील सात काळ हे एक भविष्यसूचक तत्त्वज्ञान म्हणून अडथळ्याचा दगड ठरले, आणि प्राचीन इस्राएलचा गर्व—जो त्यांच्यावर शौलाने राजा म्हणून राज्य करावे अशी त्यांची इच्छा यात प्रगट झाला होता—तो पुन्हा पुनरावृत्त झाला. येशू शेवटाची सुरुवातीशी तुलना करतो.

दानिएलाचे पुस्तक 508 मध्ये “नित्य” काढून टाकण्यापासून सुरू होणारी बारा शें नव्वद वर्षांची भविष्यवाणी तसेच तेरा शें पस्तीस वर्षांची भविष्यवाणीही दर्शविते. “नित्य” काढून टाकणे म्हणजे 538 मध्ये पोपसत्तेच्या उदयावरील मूर्तिपूजक रोमच्या प्रतिकाराचे दूर होणे होय. 538 मध्ये पोपसत्ता पृथ्वीच्या सिंहासनावर स्थापित होण्यापूर्वी तीस

वर्षांचा संक्रमणकाळ होता; त्यानंतर उरलेली एक हजार दोनशे साठ वर्षे 1798 मध्ये समाप्त होतात. एका राज्यापासून पुढील राज्याकडे झालेल्या त्या तीस वर्षांच्या संक्रमणकाळामुळे 1798 मध्ये बायबल भविष्यवाणीतील सहावे राज्य पृथ्वीच्या सिंहासनावर स्थापित होण्यास नेणाऱ्या पोपसत्तेच्या कारभाराची अंतिम वर्षे ओळखली जातात. बारा शें नव्वद वर्षांच्या भविष्यवाणीचा आरंभ जसा बायबल भविष्यवाणीतील एका राज्यापासून पुढील राज्याकडे होणारे संक्रमण दर्शवितो, तसाच त्या भविष्यवाणीचा शेवटही दर्शवितो.

इ.स. ५०८ मध्ये “the daily” दूर करण्यात आल्यापासून सुरू झालेली एक हजार तीनशे पस्तीस वर्षांची भविष्यवाणी इ.स. १८४३ मध्ये समाप्त होते.

> आणि ज्या वेळेपासून नित्य अर्पण काढून टाकले जाईल, आणि उध्वस्त करणारी घृणास्पद वस्तू उभी केली जाईल, त्या वेळेपासून एक हजार दोनशे नव्वद दिवस होतील. जो धीराने वाट पाहतो आणि एक हजार तीनशे पस्तीस दिवसांपर्यंत पोहोचतो, तो धन्य आहे. दानियेल १२:११, १२.

तेराशे पंचेचाळीस वर्षांची भविष्यवाणी 1843 मध्ये समाप्त झाली, आणि दानिएल म्हणतो की जे त्या भविष्यवाणीची पूर्तता होण्याची “प्रतीक्षा करीत होते” ते धन्य ठरतील. सिस्टर व्हाईट हे असे म्हणतात.

> “धन्य आहेत त्या डोळ्यांनी, ज्यांनी १८४३ आणि १८४४ मध्ये दिसलेल्या गोष्टी पाहिल्या.”

> “संदेश देण्यात आला आहे. आणि तो संदेश पुन्हा सांगण्यात कोणताही विलंब होता कामा नये, कारण काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत; समाप्तीचे कार्य पूर्ण झाले पाहिजे. थोड्या काळात एक महान कार्य केले जाईल. लवकरच देवाच्या नियुक्तीने एक संदेश दिला जाईल, जो मोठ्या घोषात परिवर्तित होईल. तेव्हा दानियेल आपल्या वाट्याच्या स्थानी उभा राहील, आपली साक्ष देण्यासाठी.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

म्हणून, एक हजार तीनशे पस्तीस वर्षांच्या भविष्यवाणीची सुरुवात मूर्तिपूजक धर्मापासून पोपशाही धर्माकडे होणारा संक्रमण दर्शविते, आणि अशा प्रकारे प्रोटेस्टंटवादापासून मिलेराइट प्रोटेस्टंटवादाकडे होणारा संक्रमण ओळखून देते.

जे अॅडव्हेंटिस्ट अॅडव्हेंटिझमच्या मूलभूत सत्यांना नाकारतात, ते मिलराइटांनी मांडलेल्या सर्व कालभविष्यवाण्यांनाही नाकारतात, अगदी दानिएल 8:14 मधील तेवीसशे वर्षांनाही. ते हा तथ्य निश्चितच नाकारणे शक्य आहे, परंतु तर्कशुद्ध रीतीने दाखवून देता येते की हा तथ्य खरा आहे; तथापि, सध्या माझा मुद्दा वेगळा असल्यामुळे, हा लेख निष्कर्षाप्रत आणण्याचा प्रयत्न करीत असताना मी तो विषय आत्तासाठी बाजूस ठेवतो.

इ.स.पू. ६७७ मध्ये यहूदाच्या “गौरवशाली देशाचे” विखुरले जाणे हे दानियेल ८:१३, १४ मधील “सेनेच्या” तुडविण्याचे प्रतिनिधित्व करते, आणि आधुनिक गौरवशाली देश, संयुक्त संस्थाने, यांच्या स्थापनेकडे निर्देश करते. त्याच वचनांतील दोन हजार तीनशे वर्षे इ.स.पू. ४५७ मध्ये सुरू झाली, आणि ती “पवित्रस्थानाच्या” तुडविण्याचे प्रतिनिधित्व करतात.

> मग मी एक पवित्र जन बोलत असल्याचे ऐकले; आणि जो पवित्र जन बोलत होता त्यास दुसऱ्या एका पवित्र जनाने म्हटले, “नित्य अर्पणाविषयी, उजाड करणाऱ्या अपराधाविषयी, आणि पवित्रस्थान तसेच सैन्य यांना पायाखाली तुडविण्यास देणाऱ्या त्या दृष्टान्ताचा काल किती?” आणि त्याने मला म्हटले, “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.” दानियेल 8:13, 14.

इ.स.पू. ६७७ आणि इ.स.पू. ४५७ या तारखा देवाच्या लोकांचा आणि देवाच्या पवित्रस्थानाचा संबंध दर्शविणाऱ्या आहेत. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी देवाने सैन्याला आणि पवित्रस्थानाला एकाच वेळी पुन्हा एकत्र आणले. इ.स.पू. ६७७ आणि इ.स.पू. ४५७ यांमधील दोनशे वीस वर्षे अशा एका कालखंडाचे प्रतीक आहेत, ज्यात देव वाढत्या प्रकाशाचे प्रतिनिधित्व करणारा एक मार्गचिन्ह स्थापन करतो. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताचा प्रकाश प्रकट झाला, पवित्रस्थानाचा प्रकाश चमकू लागला, आणि त्या प्रकाशाची घोषणा करण्यासाठी एक सैन्य तेथे उपस्थित होते.

सैतान आणि ख्रिस्त यांनी ज्यामध्ये सहभागी झाले त्या त्रिविध युद्धाची ओळख करून देणाऱ्या भविष्यवाणीच्या रेषेत, 1611 सालची King James Bible निर्माण झाली. नेमके दोनशे वीस वर्षांनंतर, 1831 मध्ये, विल्यम मिलर यांनी आपला संदेश प्रथमच प्रकाशित केला:

> "नऊ वर्षे विल्यम मिलर याला खात्री होती की त्याने आपला संदेश मंडळ्यांना द्यावा; परंतु तो थांबला, या आशेने की एखादी मान्यताप्राप्त अधिकारसत्ता लवकर येऊ घातलेल्या तारणाऱ्याची आनंदवार्ता जाहीर करील. अशा प्रकारे वाट पाहून, त्याने केवळ त्या संदेशाचे सत्यच सिद्ध केले; त्यांच्याविषयी असे नाव होते की ते जगत आहेत, परंतु ते झपाट्याने मरत होते. 1831 मध्ये मिलरने भविष्यवाण्यांवरील आपले पहिले प्रवचन दिले." Steven Haskell, The Seer of Patmos, 77.

देवाने बायबल तयार करण्यासाठी वापरल्या गेलेल्या पवित्र आणि अचूक मूळ ग्रंथांचे संरक्षण केले. त्यानंतर त्याने इ.स. १६११ मध्ये आपले बायबल निर्माण केले. मग त्याने असा एक दूत उभा केला की ज्याने पहिल्या देवदूताचा संदेश निर्माण करण्यासाठी बायबलमध्ये आढळणारे, त्यातून निष्पन्न होणारे आणि त्यामध्ये स्थापित केलेले नियम वापरले. इ.स. १८३१ मध्ये मिलरचा संदेश औपचारिकरीत्या स्थिर करण्यात आला, जसे ख्रिस्ताच्या इतिहासातील संदेश योहान बाप्तिस्ता याच्याद्वारे औपचारिकरीत्या स्थिर करण्यात आला होता, तसेच प्रत्येक सुधारक चळवळीत तो संदेश औपचारिकरीत्या स्थिर करण्यात आला आहे. न्यायनिवाड्याच्या प्रारंभाची घोषणा करणारा मिलरचा संदेश, म्हणजे पहिल्या देवदूताचा संदेश, दोनशे वीस वर्षांच्या भविष्यसूचक कालखंडाच्या अनुप्रयोगाने थेट समर्थित आहे. तो बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या—युनायटेड स्टेट्सच्या—आरंभीचा इशाऱ्याचा संदेश होता.

१९९६ मध्ये, Future for America या सेवाकार्याची सुरुवात झाली, आणि १९८९ मध्ये उघड करण्यात आलेला तिसऱ्या देवदूताचा संदेश—पोपसत्तेच्या प्राणघातक जखमेच्या भरून येण्याची आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याची ओळख करून देणारा संदेश—The Time of the End या शीर्षकाच्या मासिकामध्ये प्रकाशित करण्यात आला. अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटीचा संदेश जसा औपचारिक स्वरूपात मांडण्यात आला, तसाच आरंभीचा संदेशही औपचारिक स्वरूपात मांडण्यात आला होता. आरंभी हा संदेश कालसमयावर आधारलेला होता आणि तो देवाच्या वचनामध्ये अंतर्भूत असलेल्या सत्यांच्या पुढील विकासाचे प्रतिनिधित्व करीत होता. १७७६ मध्ये संयुक्त संस्थानांच्या जन्मानंतर दोनशे वीस वर्षांनी, म्हणजे १९९६ मध्ये, अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटीचा संदेश औपचारिक स्वरूपात मांडण्यात आला आणि तो तीन देवदूतांच्या संदेशांच्या पुढील विकासाचे प्रतिनिधित्व करीत होता.

बायबल भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या इतिहासामधील रिपब्लिकन शिंग आणि प्रोटेस्टंट शिंग यांच्या समांतर इतिहासाचा विचार करत असताना, प्रोटेस्टंट शिंग कोण आहे आणि कोण नाही, हे समजणे आवश्यक आहे.

> देवापुढे स्वतःस मान्य ठरविण्यासाठी प्रयत्नशील राहा; असा कामकरी हो, ज्याला लज्जित होण्याचे कारण नाही, जो सत्यवचनाचे योग्य रीतीने विभाजन करतो. परंतु अधार्मिक व निरर्थक बडबड टाळा; कारण ती अधिकाधिक अधर्माकडे वाढत जाईल. २ तीमथ्य २:१५, १६.